

Sygn. akt IV KZ 25/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie z wniosku skazanego **K. O.**

o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnie wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 12 października 2012 r., sygn. akt VII Ka 743/12 utrzymującym w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Mysłowicach z dnia 20 czerwca 2012 r., sygn. akt II K 995/11 po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 26 maja 2015 r.,
zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 18 lutego 2015 r., sygn. akt II AKo 222/14

p o s t a n o w i ł:

pozostawić zażalenie skazanego bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny w Katowicach odmówił skazanemu K.O. wyznaczenia obrońcy z urzędu do sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania w powyżej wskazanej sprawie.

Zażalenie na to postanowienie wniósł skazany, w którym to piśmie procesowym przedstawił on powody pozwalające - według niego - w jego sprawie wznowić postępowanie.

To pismo skazanego uznano za zażalenie na wspomniane postanowienie i nadano mu stosowny bieg.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W stwierdzonych w sprawie okolicznościach – zażalenie skazanego należało pozostawić bez rozpoznania, jako niedopuszczalne z mocy prawa.

W licznych już orzeczeniach Sąd Najwyższy rozpatrywał możliwość odwołania się od decyzji organu procesowego odmawiającego wyznaczenia obrońcy z urzędu dla sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania, bądź też stwierdzenia braku ku temu podstaw i czynił to także w kontekście treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 października 2013 r., K 30/11 (OTK-A 2013/7/98).

Sąd Najwyższy rozpoznający niniejszą sprawę wyrażone w tych rozstrzygnięciach przekonanie, o tym, że wspomniany wyrok Trybunału Konstytucyjnego rozstrzygnął o niekonstytucyjności art. 81 § 1 k.p.k., ale wyłącznie w zakresie w jakim ten przepis nie przewiduje sądowej kontroli zarządzenia prezesa sądu o odmowie wyznaczenia obrońcy z urzędu dla oskarżonego, który to złożył wniosek w trybie art. 78 § 1 k.p.k. Orzeczenie Trybunału z pewnością bowiem, nie dotyczyło art. 528 § 1 pkt. 2 k.p.k.. Przepis ten wszak wprost wyłącza dopuszczalność zaskarżania decyzji o odmowie ustanowienia obrońcy z urzędu w postępowaniu „okołokasacyjnym”. Wspomniane rozstrzygnięcie Trybunału Konstytucyjnego nie może też być bezpośrednio odniesione do postępowania toczącego się, w ramach innego przewidzianego karną ustawą procesową nadzwyczajnego środka zaskarżenia, to jest postępowania wznowieniowego. Przede wszystkim z uwagi na ten (wspomniany) szczególny charakter tego postępowania, wynikający stąd, iż toczy się ono (tak jak kasacyjne) już po prawomocnym zakończeniu postępowania karnego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 11 marca 2014 r., V KZ 7/14, 10 czerwca 2014 r., III KZ 27/14, Lex nr 1469145; 11 lutego 2015 r., IV KZ 1/15, Lex nr 1628957).

Zważywszy na te zaszłości Sąd Najwyższy nie dostrzega zatem żadnych normatywnych podstaw do przyjęcia zaskarżalności decyzji procesowych o odmowie ustanowienia w oparciu o art. 81 § 1 k.p.k. obrońcy z urzędu, o ile zapadła ona już po prawomocnym rozstrzygnięciu o odpowiedzialności karnej za przestępstwo, jak również odpowiedzialności karnej za wykroczenie. Stąd też i na taką decyzję procesową dotyczącą złożonego w tym trybie, wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu dla sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie

postępowania, bądź poinformowania sądu o braku ku temu podstaw prawnych, zażalenie nie przysługuje, także i osobie, która ten wniosek złożyła.

W konsekwencji tegoż przekonania należało zażalenie skazanego pozostawić bez rozpoznania, jako niedopuszczalne z mocy prawa (art.429 § 1 i 2 k.p.k. i art. 466 § 1 k.p.k. w zw. z art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 k.p.k.).

Z tych to względów postanowiono jak wyżej.